

hendes Tale var lige forvirret og røbede de svækkede Aandsevner. Sin besynderlige Kærlighed til Per havde hun bevaret ganske uforandret. Hun var i sin Gensynsglæde lige ved at falde ham om Halsen, og Gang efter Gang under deres paafølgende Samtale greb hun paany hans Hænder for at bevidne ham sin Taknæmmelighed over, at han var kommen.

Om sit Ophold paa Kuranstalten talte den gamle Dame ikke. Hun sagde blot, at hendes „kære Søsterlil“ var rejst ned for at hente hende, og at hun nu agtede sig til Rom for — som hun med hemmelighedsfuldt sænket Stemme forklarede et Øjeblik, da Hofjægermesterinden havde forladt Stuen — at søge Privatavdien hos Paven.

Hun forsøgte straks at overtale ham til at gøre hende og Søsteren Følgeskab til Syden, og da hun hørte, at det var hans Hensigt at bryde op allerede den næste Dag for at rejse videre til Paris, beklagede hun sig saa ubehersket, at han tilsidst lovede at blive i Wien den Ugestid, hun og Hofjægermesterinden agtede at opholde sig der.

Endnu samme Eftermiddag var han de to Dammers Ledsager paa en Køretur i Prateren.

I det Brev til Jakobe, hvori han fortalte om dette Sammentræf, beskrev han Hofjægermesterinde Prangen i følgende Linjer:

„Søsteren er en høj, storslaaet Dame — jeg tænker, hun er omtrent 70 Tommer og af tilsvarende Drøjde. Omkring halvtreds Aar gammel. Har vist engang været meget smuk. Flotter sig endnu med et Par brillante Øjne. Af Væsen er hun noget mere afmaalt end Baronessen og taler i Modsætning til denne ikke meget. Aabenbart svært gudelig. Vi fik os allerede iaftes en lang og